

Virginia

14. Nov.

L. N. No 112

Viljinn

Lestrarfélagið í Litlahejaröskum

I. átt. | 23. apríl 1899. | 14. bl. á.

Stutulegtið

"Forsjólin er farseldin móðir;
farseldin er talmannskid eina,
sem þú elskar gífur sínir gjafir,
gjöfum dróttins má' elki lagna."

Það hefur leði verið ritad og retti um best-
ana hvi á vetur, bestana, sem menn svo oft og
einatt. Leita gífur gjöfna eja, mest og best um
á vetur. Mannum hefur eigi komid samman
um það mál. Þeir sem mest hafa ritad um
það mál, hafa ejaþrægt haft tva þögur og oruð.
Egaleg atviki þessir augum: hið fyrri, innifalid i
þvi talmannskid ad frælsa bestana frá of mikilli
vanhvirðingu, hungri og kvæla; um og litla i
þvi ad auðvigna þvi hirsleipi vinnu réttindis
og samvirkusemi, mannd og skýfola, sem hin-
um ádrum hirsleipum. Hið tvöunda atviki, er
innifalid i ^{þvi} augnamidi ad frælsa mennina,
eigendur brassanna, frá þvi, ad seta hinna
vöðulegu samvirkuleirdi og hinna tilfiran-
anlegru eignamiri, ad tapa brassunum
in hungri og kvæl, of handur vetur henni.

þessi tvö nefndir trúði, enu einmitt það og
ekki áttíunda, sem höfðu knúð átt fram
á nitvællim í þessu lífssamfélagi. Og eng-
inn samvisknaður og gáður maður getur
dálit þessu tilgangi, sem áttíunda synleg-
an eða þarflausan.

Því þetta ekki í hug að þana að þessu
lesendum, „Silfurs“ með því, að þana að tæka
upp sakkið af því sem lífid er að vita
og náða, um þetta máli. Því etta að eins
með sakkrum áttum að lenda minnum
á það vadalega tíu, sem þess hlýta að vanda
þess, hami handum vetur.

Ekki etta í samt að lídant við þess vada-
lega höndum, vetur, sem hinum, höndur
á 14. og 17. öldinni (meistar höndin da öldin
þessa lands); svo sem Hvassafellsveturinn
1313 (því þessu sandin og hestum í hel);
fellsveturinn mikli 1332; hinir nafn-
henda vetur í legrun 17. öldinni.
Svellavetur 1625, Hvitvetur 1633 og svo
veturinn 1694 sem talinn er einhver
hinum meiti ísa og höndin da vetur, sem
hamid hefur hin á landi (og þá von von,
sem aftur, af þess hand). Á þessum veturum
flertum um meina og minna fellin á skep-
um og hungurdaði á minnum. Þess-
bandi við þetta, þetta min í hug setningu
sem á við Nordurland, eftir hinum nafn

hinna landbúnaðarfræðing Þessberg,
sem þetta átt hin um land samandi 1846,
sem þessu en. Þann segir svo í bók
danskri sem nefndur er: „Et Besøg paa
Island“:

Polarisen er Nordlandets
Dødsjende, thi den danner en
Usikkerhed som intet menneske-
ligt snilde kan overvinde. ∴

Þá minsta, harti hefur svo mátt að sandi
hæða að isinn hefur verið Íslands vestri
þessu og sína sláttir og þessu.
„Eftir þá þessum landsins þessu þessu!“
þessu varsta en að sandi
þessu en sigling, sól og þessu en náð.
Svellaflati rendur átt að hælja,
þessu í þessu glattu þessu Hælja
og hungurdaðum, hendi yfir það.“
Þá, þá en ná von og midum að Íslandsnaga
hinum það eða netta sátt vitna þess, að
hin höfu aft hamið nýj höndir og vada-
legir vetur; það vitna sátt lands von;
en hin etta þá um leid að hinna en
að vera við hinum hinum, þessu höndu
veturum. Þessi höndur höndin og
lesu um þessu með sínu tilfyrir og
með þessum. Þessi etta þess og allis
vilja út af þessu vera leita við þessu, sem
∴ þessu: Þessi en þessu þessu Nordurland, þá þessu
þessu þessu að hinna hinna — og sem enginn þessu
þessu leiki getur yfir von. B. B.

edlilegt er. En þú ert ven og mildur, munu af
þáum vena það starfaudi venki að verji-
art alikum, áðsum viðtunnunum, ef svo
þæri að hánöllum.

Þinnar síðustu vettur þér á landi, þessa
alls-ekki venid handin og maítt fremur
þetta gáðir og sumir miðid gáðir. En það
um það! Ekki þessa samt gefid almennit
upp þessir og sumir andid þessum á
vorum þessum. Stunditad þessa þess meira
venid til innan um, sem þessa átt tóll-
vendum afgang af þessum, en þessir eru
svo þessir að þessir þessa að meira ~~innan~~
~~um þessa~~ þessir þinum gegn stöðu, fjöld-
anum, sem gefid þessum alveg upp þessir.

Eftir þú áð dómur, sem áðstríngur þessum al-
mennit venid þú þess síðustu áð - lengur þess
áð ekki - viddist meira atla, að svo nátt-
áð handur íslenskur vettur mundu hverfa svo
þess að mörgum, og maítt flestum, að
þessum mamma þessu. En ef venulega
þessur vettur þessu mundi störfellir
venda. Það viddist vera lítill farsjálni
í þú, að setja þessum sínar áð eftir áð
í vada, og það mundi þessu þessum
þessir þessu þessu þessu þessu þessu
lausum þessum, ef þessum ekki

þessu þessu, um fremtid sínar og þess.
Þessu vita þú svo vel að þessum vettur
enn aðal-þessu þessu eða þessu þessum
sem allar þessu og þessu þessu þessu
venda að þessu þessu. Ef að þessu þessu
þessum vettur, þú er þessu þessum þessum.

En þú þessu þessu að þessu að ekki
mundu þú allar þessum mamma þessu
þú þessu vettur þessu; - það yrdur þú
þessu þessu. En þú vettur þessu al-
vordaga að gata að þú, að þessu og þessu
enn óru þessu vordunur verra og allt
af í þessu vettur og svo þessu áð, að
þessu þessu þessu þessu að þessu þessum
sínur af þessu þessu, meðan það
þessu til og þessu svo allar þessum þessu
er í vada. Þú þessu þessu, má vel vera,
að það að eins þessu þessu, mundu þessu
þessu þessu til þessu þessu, þessu í þessu-
þessu þessu og þessu þessu. Þessu þessu-
þessu þessu þessu þessu. Þessu þessu-
þessu þessu þessu.

Á vottum, þessu þessu þessu þessu þessu
að þú þessu, áð þessu þessu eða þessu
þú þessu þessu þessu þessu, sem það þessu
þessu, þessu áð þessu þessu þessu þessu
þessu þessu, að þú ekki þessu á þessu
þessu sem þessu þessu að nota þessu
þessu þessu þessu þessu, með þessu að
þessu eða þessu áð þessu þessu þessu.

skilyrði, sem enginn velgjörningur
getur innifalið i. Það er vissulega
satt "að þinundrinnum, veitir en að gefa
enn þessu". Það er líka satt, að stundum
er það þungt neyð að þunfa að leiða um
hjálp. Það er allt eftir því, hvernig
menni er, sem leður er.

Það er þetta þú allir að veita að þessu
satt það, að þunfa að leiða um heyr
i vorin, — ekki rós að skilja, megin
enn þessu til að hjálpa, en sumir af
þessu geta það þú ekki.

Þessu af þessu himna íslensku benda ein
nú i þessum túnum, vindið veitir em
meiri hætta, að setja skemur sínum
i létu þessu. Skuldir eru af þessu-míll-
er i mönnum; þessu til þessu þessu
si vaxandi af þessu skattum af skýldum,
en fremur. Þessu það lítið er em meiri
nauðum, að menn þessu þessu þessu
sinn frá hætta.

Þú eru það Hólfellilög af þessu-
þessu þessu að þessu af þessu þessu.
En það er ekki einblítt. Það er orðið
þessu af þessu að lögum um þessu
þessu veitir þessu þessu — þessu i þessu
um þessu — af þessu veitir þessu þessu
þessu að lögum þessu þessu þessu

i þessu efni. Það er þessu emu ekki
einblítt heldur. Þú þessu emu ekki þessu
in þessu!

Það er þessu þessu þessu þessu
þessu veitir þessu af þessu þessu þessu-
að. Þessu þessu af þessu þessu þessu
þessu þessu af þessu þessu, eiti að veitir
þessu þessu til að þessu þessu, en til
þessu veitir af þessu i þessu.

Þessu er þessu eftir þessu
1850-1881; þessu þessu er þessu að þessu þessu
veitir þessu þessu, þessu af þessu af — þessu.

Þú veitir það, að sumir þessu, lítið þessu
þessu þessu ekki eins eftir þessu þessu af
þessu þessu er veitir af þessu, eins af þessu
þessu veitir veitir af þessu þessu af
þessu þessu eiti þessu þessu þessu;
en þessu, að i þessu þessu þessu eiti
eftir þessu veitir þessu er þessu þessu
létu þessu þessu þessu þessu þessu, að
er þessu þessu þessu.

Þessu er þessu að þessu þessu, þessu
til meit þessu þessu, að setja vel i þessu
sinn ~~þessu~~ þessu þessu þessu af þessu
þessu allt, að veitir þessu vel — þessu
þessu vel af þessu þessu sem allra þessu
þessu þessu eiti af þessu þessu að lögum þessu-
art in þessu að lögum þessu þessu
inn af þessu þessu.

Þú þessu þessu þessu að þessu þessu þessu,
að þessu þessu þessu (þessu þessu) þessu

ej ad máli, þá er þá árustum yfir fjölli
in um dögum. Stussur þeirra var þá
sann þens heitir i Baldursheimi við
ekki skata, nið bændi á Sigurðan stáðum
i Þáindardal, — einhver bestir fjör-
madurinn i þingeyjarsýla. Hann
sagði mér, að hann hefði álokri haldit
mjög mikil upp á þetta fína fé þáðum
sins ois. (Baldursheimsfé), sáham,
þess, að það væri sá áþalid. Stúvitat
mat hann réttilega vanleik þess. En hann
sagði, að máttum, væri hallat af best
á állum tímum af ekki eitt nið, þegar
vimmaleyduninn væri að dragant út
in landinu eða settu upp sá hátt
kaup (frá 16 — 18 kr. karlm. i þing-
eyjarsýla), að eiga sá brautent af
þalbest fé. Hann minntist á Hensfell-
islágin, skaduninn af bádunina, en
þeir er enginn tími að skýja frá skad.
um hans á þá álla.

En hann hélt þá kveftulega fram,
að það væri eitt háð mesta skilyrði þess
heilrusari fjörins, að vanda sá allra-
best hindur i heggjum. Hann sagði, að
það væri víðidunlegt að það væri meina
vent, en nokkun geti impudat rív, sá
hefði ekki nágsamlega reypit hveant-
þreggja. Hann var álgenlega á mati

hita i heggjum af hveitunni á þeim;
hann sagði það veikja féð. Síðalegi
sagði hann líka aft af einatt áhalla af
þandi máng dæmi til upp á sögn sína.
Herra þau er hveinakilinn af sérstak-
lega vundadum madum af bænd-
skyn-
samum; má með sammi skrifant hoggjum
(praktiskum) madum. —

Þy endur sá þessa grein mína með
þeim von af i þá brautit, að menn
tali vilja minn þess verkid af ej heid
gud að gefa máttum, þá gúða á-
setning, af framkvæmd i veltunadunum,
sá sýni það, að þeir hugri bestur um
skammum tíma — i tilliti til heggja
síma af skýrta —, en vund hefur,
þá, ef vel er aðgætt, þá er — hættuleg
tu!

Medvindingu!

Baldur Þingvinnur.

Vidvörðun.

1. Þrekkta álokri áfergt vir,
sá ordid hefur mángum tal,
alls konar það ekkur þin,
eitur þess líf af ois.
2. Margra hefur minn had átt,
manga leitt i þingavers;

laglegt 200 ad brestur bænd
bovur og konur vegra þess.
3. Ofbreykjan er allum tjón,
ihugadu samleita þann.
Er það ekki sorgleg sjón
ad sjá vinduakkinu ringlingsmann?
J. G.

Sorglegar tölur.

Úr latínurkolanum útskrifudert
300 studentar á árinum 1851-53,
þar af undir 80 ofbreykjunum, 27
komu ad engri stöðu vegna dregkju-
skapar; 10 sem fengu embætti vonu
reknir frá því af sama ástæðum, og
2 undir útskriftum í alæði; þar ad auki
vonu 20 á sama tíma, sem ekki komu
ut í gegnum skólann vegna dregkju-
skapar.

Það er mangan ságar til sam seina
það, ad Þakker gamli er skadlegur þess
land og lýð.
B. B.

G-a-t-a.

Stær en skhent vatn í
hafinu og skhent grjót í
þjállunum?

(Stær reinnat í bláinu).

Um tilögur Hauks í Horni.

Ég þess mitt leyti er Hauki í Horni mikil
þakklátur þess margt af því sem hann hefur
nitað um í „Vísirum“ og einum og hluta þess
þess herra titilinn. Ég er honum alveg sam-
darma í því ad það sé alveg ávild þessandi
ad skrifa hvern manni herra: eins þann
aunnata, eins og þann sem setur en heitt
í einhverja stöðu; ungan og gaman og
jafnvel áður enn þess sjálfur geta al-
mannilegra lesid skrift. Ég þess mitt leyti
veri miklu ávildandi ad það veru ad eins
skrifad: Til Semundan Storráðgjafi í
Vikurhafi; það finnat mér ad munir
vera sett; og finnat ekki ad ég sé herra
þess veinu sem ég hef undir höndum;
mér hefur verið kennt, ad allt sem maður
hefur undir höndum, sé í raun og vonu
ad láni — og því tvi er mikil vel.
Það vita allir sem heva kristid orsfr,
ad það á himnum er sá, sem sium vand-
skuldar herra titilinn med réttu, því hann
sium vadan og réttu þess allu, og á völd á
allu þess claudu og lifandi, og getur tekið
frá manni það sem hann veill og gefur

það sem hannur þákrast.

Skil þinnar að vel metti þannast af önd
það, að hvern og einn veni skrifadur. Þeir eptir
stúla einni og svo þar. — t. d. Landi, húskandi,
sjálfþeigandi, aðalslandi og jafnvel stór-
landi. — kona, húsmálin, vinnuoradur,
vinnuhona, lausagradur, lausakona, húsmá-
madur, yngjinnadur, sveininn, ungermad-
ur. — húskona, yngjinnadur, manni, þess-
annar (skilastúlka) og s. þar. Slæva titill-
inn getur ekki átt við alla. Eins þinnar
mér að etli að skrifa: Hósemu vendugur, vel-
orudendugur, þittuirtur, velþorinn, vinda-
legur og s. þar.

Skil þinnar að vel metti sleppa herra
titlinum.

En mér hefst ég við að samnum þessu
ég veva andinn djærþonastur og jafn-
vel að þinnar samur og á etli að mér
þannast ekki að veva að skrifa í „Vilj-
ann“, hvorki um þetta né annað; ég
þáfi létid eit á hvad sé rétt og ekki
nétt, í þessu efri sem áðan, — og það
getur mér vel vevid, þú ert ég veit það, að
ég virsti ekki djúft með vitid.

Þú, mér þessu um þinnast það svana
að þessu herra titill etli ekkert vel við
gessa þann hvern þessu manni svoona rétt
vit í þessu. Skil þinnar það veva
þóileitt nafn, sem qud og þann sam

etli að vendugur að þessa, til að þessu —
ingur sendugur mannum, og þú ert, sem
allir áðan, þáfi þessu þessu sidvenja
að skrifa alla herra, þú vendur manni
það á þessu til að þessu lands sidnum
— en þann er etli efirlega áveidan-
lega réttur. Það er qud þessu þessu
omig þetta, þessu manni, af þessu
þóndi. Þú skal alveg þetta að skrifa
herra, þú ert skrifi einhverjum, hvorn-
ig sem það vendur lagt út af þessu
þann, — og þann með þessu, þessu
ingur, af þessu sem ekki þessu vel, en metti
þessu þann. — En samur þessu er omig þessu
ann við þessu: í þessu; ég skal þann
getlega að þessu, það sem etli er — þessu
skal ég þessa þessu. Það þann heldur eng-
inn af mér að þessu þessu þessu.
En allt þessu það þessu mér þessu
indid þessu og allt við þessu þessu
þessu þessu manni manni manni þessu.

Þú þessu þessu stund þessu þessu
vendi þessu, þessu þessu, þessu og þessu
manni, og þessu þessu að veida þessu þessu
villt þessu þessu í þessu eða etli. Og ef
þessu þessu, að þessu þessu í þessu, þessu þessu
þessu að þessu þessu í þessu, þessu manni
þessu vitu þessu og ef það þessu þessu
manni þessu alveg þessu, manni þessu

min gjöna hláðir orakud hátt.
 Medvindin!

Semundur Þinnson.

Framhald á vísum.

1. Egi leit heim á stálböl -
arnar numur á kvíaböl -
söisþjádur um simnu-böl -
sengur upp á laugrost bál.
2. Þjörumni ég þann kúskel -
á fönnimni er glerhönd skel -
hálfuð af braudi skel
brant ég rúndur við sméskel.
3. Ungan sá ég árfar-lund
átulan með glada hund
sknida fram úr skóganlund
og skjóta baint á fæglim hund.
4. Skerkar hjóna knuta band -
kannur spinnu á rakka band -
setja á ganda seggir band -
eja má nefna eysja-band.

S. J.

Þetta álita Englendingar ísamilegt.

1. Á hléja mjög hátt.
2. Á lesa þegar aðrir tala.
3. Á lesa hátt, án þess að vera lesinn um þess.
4. Á tala þegar aðrir lesa eða skrifa.
5. Á skera eða bita regluvaran, þegar
aðrir eru viðtaðdir.
6. Á hrækja á gólfid, eða reykja án
leypis þess sem myndur en ákunnugur.
7. Á horfa þarvitríalega á ákunnugt
fólk.
8. Á vera áhustis við gamalmenn.
9. Á hela sjálfum sér.
10. Á taka fram í þegar aðrir tala.
11. Á setja út á þuning árnara.
12. Á hlusta ekki á þegar einhver heldur
tölu. ————— B. B.

Þagurt og gott.

Menn eiga að lesa eitthvað í gáðri
bók á hverjum degi, vinna þess sér
einhverja fallega mynd, hlusta á þess
an söng, vinna eitthvað gott og þagurt

verk.

Skynsamur maður getur fylgt þessum heil-
æðum hverni sem á stendur, eða að
minnsta kosti einhverju þeirra þátt hafrn
hafi þeir bókun, þá er ekki annað enn
að lesa þær upp aftur og aftur, eff þær eru
gjáðar; þátt hafrn hafi ekki áðron mynd-
ir enn bláminn í glugganum, þá hefrn
hafrn gott af að horfa á þær, eða frost-
rásirnar á vöðunum á veturna.

Þátt hafrn hefrn ekki annan söng, en
blátur saklausna barna eða fugla kvak,
þátt bestur hafrn og minnstur, og þátt hafrn
hafi ekki tekiferi til þess að gena neitt
annad gott enn að rétta einhverjum
hjálpanhönd, sem sáttur að einhverju
erfidu verki (t.d. að rýta eftir, þegun
einhuver gamall maður eða kona,
neytir allra kræfta til þess, að komast
upp eftir brattur gáta með vatnstummu
á sleda), og jafnvel þátt þátt sé ekki
annad enn að brasa einogjarnlega
framman í einhuveru sem erfitt á og

illa gengur. Allt þetta er faquent og
gott og midaan til þess að gena man-
inn selem.

Gothe.

Söngurinn.

Sönglistin er nefnd dröttning allna
lista, og mun þátt eigi vera að ristetu-
lausu. Þátt er þátt meiri undanlegt
að vita huveru almennings gefur
honum lítinn gæm; huveru þátt enn
þátt hoi í gresta kallinn, sem tilenka
honum tilþimningu sínu og gáfu.

Getur verid, að þetta stafi með fram-
af þátt, að þátt sé ekki vakid til þess,
eða þátt sé eigi bent á þátt. En sé eov,
að þátt hafi einhuveru í félögi sínu
sem þátt sé til þess að leiðbeina og
gleða þátt þátt, list - söngurinn, á míd-
al þess, þátt eitti að leiðja hafrn að
gena þátt.

Og vist er um þátt, að enginn hefrn
lent söng, sem ekki mundi vera þátt
á að kenna hafrn, svo frammanlega að
hafrn seir eir þátt fent.
"Þátt er eitt vist að menn geta ekki

ávallt venid að vinna, eta og safa; menn
venda að skemmta sér, og það er mikil
villa og um leið skadlegt, að setja, að sei-
tuni þess til ányttis, sem vandi er til skemmt-
ana. En það er andútt að skilyrði að menn
skemmti sér á skynsamlegan hátt.

Undirskriftin lifir enn manna.

Þú midsur enn til þess menn i þvingum
eins, sem heit myndu vilja sveipa allan
heiminn söngráðgjafum og iðnygna öllum
skemmtunum. En þetta er alveg ógagn-
stætt heilbrigðni skopsemmi, gáðum eða
reglum og réttari trú. Í heiminum enn
stólfandi undirskriftin, og þarjónin
getur eigi þafa allan til, að menn
hafnuðu þeim, heldur að úr skýldum
njóta þeirra, og manna þeirra enn einmitt
besta meðal þess þó, sem sönglistin enn.

Það, sem þess veirur með þess besta
til að besta síðandi manna, er söngur
og hljóðfærslur. Þetta þess undar-
lega góð áhrif á menn, og þess sem söng-
listin þess verid iðnygna mikil, þess
almennings orðid langt um síðbetri.
Sönglistin veitir undirskriftin á hverju
heimili og gjörir það miklu skemmti-
legra. Þess vegna ætti besta lands-
stjórnin og einstakur menn að gjöra
sútt sitt til að efla sönglistina hjá
landsmönnum og gefa þeim teki-

þess til að njóta þeirra skýldum
undirskriftin, sem þú veitir. — Þetta
segir úr þess góða bóka „Spenserii“,
eftir Samuel Smiles.

Ög skýldum þess skýldum Steinþors.
Þess skýldum segir:

„Hinn hljófa sönglistin leidir
á lífi þess þess blá,
þess söng og álund eyðir
og slær þess þess“.

Það er líka sattu, sönglistin eyðir söng
og álund og leidir á lífi þess þess blá.

Þess þess er það undirskriftin, þess þess
þess söngurum leitin þess. Þess, það
vartur ekki að þess úr áft, að söng
þess er að söngur og það er söng, þess læg,
sem það þess leit á þess þess þess þess
um og söngur, — en það er mennid úr
þess þess þess þess, að söngur
þess til að söngur þess ekki rétt.
Stundum enn læginn leit úr þess eða ekki
rétt, atundum enn þess af þess i með-
þess þess og þess þess þess þess þess
e ~~þess~~ — og það er úr þess þess.

Stundum enn þess þess af þess,
stundum af þess. Þetta þess þess,
að þess þess þess, sem er þess
ing áft og þess þess, sem og líka úr
þess þess þess, sem áft þess þess
þess þess þess og þess þess þess

hafa.

Það er sángleit að vita til þess, að
margir, bæði karlar og konur (— en samt
ekki áður þeir), hafa mjög lípur og góð
söngfálk, en skreyta ekki um að glæða
og stytta þá þá hefjuleika, með því að
læra reittum söng og læra það að heita
hljóðunum rétt. Eina skilgreind þess
reittum söngur er taktinn, og sá sem
syrður lægri taktlaus, þessu engum
rétt til að setja að hann syngi það rétt.

Það lítur ekki út fyrir að þeir sem
lærgöngu hinar nýju kirkjur hér í
þrengdaskallinu, hafi sett til að
söngid væri í þeim skipulega, þann sem
ekki er afskekkt pláss en til í þeim
handa söngfálk, — og er því hér
um leið ómöglegt að veita við menn
í slíku fyrirkomulagi. Söngstjórnir
þarf að geta haft söngfálk sinn, út
af fyrri sig, til þess, að geta komid
á gáða skipulegi með sönginn og
til að geta tekið við söngmen-
na. Eins og hér er ástætt, en ómög-
legt að skipta söngfálki oridum eftir
því, sem við á að hafa; það situr
hvar að kalla inn í ádrum og
að ég ekki tala um, þessu fálk er
að syngja fram um alla kirkjur

og veit ekki hvað þeim manni líður,
þann stýrin söngurum og veidda því
einlegis halan eftir úr söngurum.

Einn eruidleikinn er sá, að fálk það
sem er að syngja með og sem oradur
sá, sem stýrin söngurum, getur ekki veid
inn, en að tónart smátt og smátt inn í
kirkjuna, þetta einn og einn í einu, nemur
ef söngstjórnir dreymir það út strax með
sér — ef það er þá komid! Af þessum
leiddi, að eigi er hægt að tala við söng-
fálk áður um þann lag, sem á að syngja
þann daginn. Verður því engin mynd
á söngurum aftur á tíðum.

Þú stúlku sitji inn við hljóðfænið,
getur vel sked að hreyfili einstakum,
orann, sem illa er innsettur, en það
etti ekki að hafa síhrif á þessu, því
það er óauðsýnlegt að söngfálki sé
út af fyrri sig. Og í gæðshúsi etti
að minnsta bestu engum hreyfili
fram að fara.

Ég get vel trúid því líka, að ef griltur
og stúlku þessu að sfa sig í því, að
syngja samman hér og hvar, að þá munda
næra upp einsu epámenum og veidunum,
sem elita það vera einhvern undan-
legan telgung, líkt og þessu veidur

ad emida iynsar meiningun, þegar gíltun
og stúlka dónaou samann, eða gæfneel
þepila samann. Og elkir emidur enu
hvítt orögir til hén i kemri Blöndu-
hlid — þútt þeir ein ekki þenn til ad
tölga einn einanta tinn i þreifur. —

Állir þeir, sem elka söngum og þafa
lönqun til þess, ad lona þann, etta
ad veqna til ad nema þá list, þur þeir
mundu skjött þinna, ad þun veitir
þina leita unadsemel og eydlis onerogri
leidinda stundum, in lifinn.

Og ein er e; ad hugsa um ad kemna
söng eitthvad taluvent orotta ein, en
halla ein kinkjursöngum þur þann
þann ein ekki hén. Kemna kemna
ekki eladennit ad vinda þad veit og
e; þef renid þaldur þur þannum mid
iynnu mati. Egetur þur þun þengid
heidur þann, sem veit.

Baldur Þauqinson.

Vorid.

Öngum tíni er þegurni og yndislegri
þer i þörðum, sem lestad vorid, þegar
þad er reglulega þannid. „þegar þun-
gudfan þreifur in eudranum þann i
þalqisla vengjunum breidum til
Þsalandis þannþöktu þjallanna
þann ad þannum og þinnblöium

heidum. þegar mættur er þer ad
slita af þer þin stvild, og þöldu þand
vetranis; þegar þun þer ad þafa þata-
skifti; þer ad þann in mættblöium þvitta
og klada sig i grana þjöllum einn, al-
vottan þegurnu vösum af þendi þinn
mikla alheimis meistara. O, þun þvittur-
þöndin er þá yndisleg, þögur og lelid;
þönnin þann þá þun þjartaglad og þreif-
andi — þá, all þönnin: „þuglar, ormar,
hestar, menn og þe“. Állt þvittur vid og
endurnerit i þinn milda mædurþvittu.

Þöngudfan eler þöngur einn og þinn mættu
og þögur þann, þöfra, lelidka og þreifur þvitt
þvitt þjarta. Á þögurum vörmorgun
þvittur mættþvittu til þinn þvittur
þvittu. Og ekþvitt þreifur mætt meina þer
i þvittum, en slötu vörmorgun, nema
þid þvittu, þvittu og saklausa mættur-
auga — „mætt sem allan sigrad þer“. Á
þvittu ut mættu i þögurum vörmorgun
þvittur þvittum ein þvittur ad þvittu
morgunþvittu einn; þvittu ad þvittu
þvittu og þvittu; þvittu þvittu þvittu
einu i þvittu silfurþvittu þvittu, þvittu
þvittu, lelidka og þvittu þvittu þvittu
þvittu; þvittu sem glæmþvittu þvittu
og þvittu þvittu þvittu; þvittu þvittu mid
þvittu einn yfir allu, en etta þvittu ad

þara að leggja völdin niður og þela þau
leginun og aðalvörðun. Þá lögðist er
komið til valda og er þar að veðja
lífið til styrfa. Hér og þvar er að
koma upp blóðin strákan, sem teygja
sig með lífi beint upp í loftið, eins og
þeir vilji komast upp til heda frá jönd-
ummi, — þetta er verkinn frá himnum
erinn og löng heilögum jöndum heilunnar.
Skeppurinn er á upp í leikum einum
og hrísta af ein orstundvalum; allt vill
það vera upp! Svá þer eðlin ermitt og
ermitt að þerra blóðskúddið, svo blóðin
þara að lyfta upp höfðum einum og glettra
þá í myndunlagginni; þau lyfta blóm-
kránum einum upp á móti ljósinu, eins
og þau vilji slíta sig frá vatninni. En
oradurinn hefur á allt þetta iord-
andi og trúfönn. Það er sem sól hans
væði hefir upp í isprilegan heim, af ein-
hverju eðra valdi. Hann (oradurinn) veð-
ur áspallfrátt svo undanlega örör, eitt-
hvad svo heilfandi; honum finnst
sem hjarta eitt geti ekki orátt þessum
þerundar, þessir einhverjum talmunum;
hann þráir em meiri selu, selu sem
hann má orjota ein hverfleika; honum
finnst að hann megi til að finna
selu þessir hjarta eitt. Það er eitthvert
himnekt, varanlegt fræði og fríðun, sem
hann þráir — af þess, að hann á
heimu hér orátt á jöndummi.

Það er blóm hjartans, sem hann þráir,
sem annaðveggja er em ekki þurátt
eða meikri þessir aftur.

O, sáll er sá, sem getur orátt þessum
himnektu varáttu!

Þú, myndi veður unáttu vor!
og eplir vetrar þrátt;
þú bendir mér á þessum áspur
þá þann í selu orátt.

En man þá til, í minni er
hin meira árdagsstund,
þá enginn kvíði meiti orátt
né mein, sem grætti lund.

Þá lík í glædur, laus við þann
og lífins þessir ei tál;
og engin er í ungum þessum
og áspallt vor min sál.

Mér virtast lífið leikur einn
svo líft og blítt og rátt;
já, allt er stutt — og himinn þessum
og heidstund árauna orátt.

En það mér þess og hegur minn
vand þessum, veill og sá,
þú hjarta þess heimurinn
min helgust skildi ei tál.

En, guð sé luf! ég glædur er
og geng á vandan bræut;
mínum herra guð, ég helga þér
mitt hjarta, í sang og þoræut.

Í Jesu nafni, beint á bræut,
— ég þoræut ekki grand —
ég sé í gegnum sang og þoræut
það sæla frelsis land!

Þar hefnæut all min sangar sóir —
mitt sinni vendum glætt:
þú þella í gleymasku þessu er
og þjötur, sem mig lætt.

O, þú min þægna, frelsis tíð!
þú, þægna unæds spor!
Ég þinn þig eftur barnaland lílíd
og blánum skryðla vor!

Baldur Berguinson

Ráðning gátunnar
hér í bláinu:
Hlandabréfunum.

Þitt þjóni: Baldur Berguinson.

Brit